

Sygn. akt II CSK 367/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku J. B. przy uczestnictwie M. D.
o wpis prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt I 1Ca 471/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację juredyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie dowodzi wykazania tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi.

Objęte zakresem kognicji sądu wieczystoksięgowego badanie wyłącznie dołączonego do wniosku wyroku z dnia 7.02.2014 r., stwierdzającego nieważność umowy sprzedaży z dnia 19.03.2012, nie pozwala na usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, a to wobec skutków prawnych wynikających z dwóch umów sprzedaży przenoszących na rzecz M. D. udziały w prawie własności, a zawartych w dniach 10.12.2012 r. i 28.03.2013 r. W tej sytuacji zarzut błędnej wykładni norm wskazanych w zarzutach o ich naruszenie nie dowodzi, że skarga kasacyjna wnioskodawcy jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).